

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 7/2020

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
О ОБЈАВЉИВАЊУ ПРЕСУДЕ ДАНА 14.06.2021. ГОДИНЕ

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
О ОБЈАВЉИВАЊУ ПРЕСУДЕ дана 14. јуна 2021. године**

Председник већа: 14.06.2021. године, 13:30 часова

Објављивање пресуде у предмету Вишег суда у Београду-Одељење за ратне злочине, К-По2 7/20 против оптуженог **Плавањац Јоје** због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ и оптуженог **Наранчић Здравка** због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ у помагању у вези члана 24 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва – Тужитељства Босне и Херцеговине, Посебно одељење за ратне злочине број Т20 0 КТР30006572 13 од 31.12.2013. године, потврђена дана 07.01.2014. године, а преузета и уређена оптужницом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО-4/17 од 26.12.2017. године.

Констатује се да су на објављивање пресуде приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине доктор Бруно Векарић,

Оптужени:

-Јоја Плавањац и
-Здравко Наранчић,

Браниоци оптужених:

-бранилац оптуженог Плавањац Јоје, адвокат Александар Ивковић,
-бранилац оптуженог Плавањац Јоје, адвокат Александар Лазаревић,
-бранилац оптуженог Плавањац Јоје, адвокат Павле Гмитровић,
-бранилац оптуженог Наранчић Здравка, адвокат Јасминка Кузовић.

Устаните.

Након већања и гласања, веће је донело, а председник већа

У ИМЕ НАРОДА

јавно објављује

ПРЕСУДУ

Оптужени ЈОЈА ПЛАВАЊАЦ, са личним подацима као у спису,

Оптужени ЗДРАВКО НАРАНЧИЋ, са личним подацима као у спису,

КРИВИ СУ

Што су:

Дана 03.08.1992. године у вечерњим часовима у оформљеном војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, у време оружаног сукоба који се у периоду од 1992. до 1995. године одвијао на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, а који није имао међународни карактер, као припадници оружаних снага Војске Републике Српске, 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, оптужени Јоја Плавањац припадник Трећег батаљона, а оптужени Здравко Наранчић припадник Војне полиције, поступили противно правилима међународног права из члана 3 став 3 тачка а) и члана 147 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ („Службени лист ФНРЈ“ број 24/50) и одредби члана 4 тачка 2а и тачка 2б Допунског протокола уз Женевску конвенцију од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године („Службени лист СФРЈ“ број 16/78 – међународни уговори), тако што је оптужени Јоја Плавањац у урачунљивом стању свесно и вољно извршио убиства цивила бошњачке националности који нису узели учешће у непријатељствима у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, у чему му је са умишљајем помогао оптужени Наранчић Здравко, на тај начин што је оптужени Плавањац Јоја наведеног дана око 18 – 19 часова дошао наоружан аутоматском пушком испред војног затвора оформљеног у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи где су били притворени цивили бошњачке националности са подручја општина Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ и захтевао од оптуженог Наранчић Здравка који је тада обављао дужност стражара у овом затвору да му отвори улазна врата затвора јер има сазнања да је у затвору притворен [REDACTED] који је три дана раније лишио живота његову мајку [REDACTED], а који је због бојазни од освете Плавањац Јоје већ био одведен у Бања Луку, што је оптужени Наранчић Здравко и учинио тако што је најпре кључем који му је поверен као стражару откључао улазна врата затвора, чиме је омогућио оптуженом Плавањац Јоји да наоружан аутоматском пушком уђе у просторије затвора, иако је оптужени Наранчић Здравко био свестан да је као стражар затвора дужан да се стара о безбедности затворених цивила и онемогући улазак у затвор неовлашћеним лицима, свестан да оптужени Плавањац Јоја који је дошао у вечерњим сатима наоружан аутоматском пушком тражећи убицу своје мајке може угрозити безбедност затворених цивила, вршити према њима насиље и лишити их живота, па је на то пристао, а затим је на захтев оптуженог Јоје Плавањаца откључао и отворио врата просторије у којој је са другим лицима бошњачке националности био затворен [REDACTED] који је по захтеву оптуженог Плавањац Јоје изашао из просторије, а након тога је оптужени Наранчић Здравко откључао врата и друге просторије у којој је било затворено 10 цивила бошњачке националности - младића који су називани „Група ЈОКС“ чиме је отклонио препреке и створио услове да оптужени Плавањац Јоја најпре одведе сада покојног [REDACTED] у фискултурну салу, где је након питања зашто је заустављао његовог стрица [REDACTED] на барикадама, пуцао у [REDACTED] из аутоматске пушке и лишио га живота, а након тога се вратио до друге претходно откључане просторије, отворио врата и одмах пуцао из аутоматске пушке у цивиле бошњачке националности [REDACTED] [REDACTED] и лишио их живота, а затим се неометано удаљио из затвора што му је оптужени Наранчић Здравко омогућио, а тела убијених цивила су током 2006. године пронађена и ексхумирана из природне јаме зване „Звечарка“ на подручју Лушци Паланке, општина Сански Мост.

-чиме је оптужени Плавањац Јоја извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ,

а оптужени Наранчић Здравко кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у помагању у вези члана 24 КЗ СРЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и одредби члана 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, а у односу на оптуженог Наранчић Здравка и одредби члана 24 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

Оптуженог Јоју Плавањца на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година,

Оптуженог Здравка Наранчића на казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

На основу члана 261, 262 и 264 ЗКП оптужени Плавањац Јоја **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** да овом суду на име паушала плати износ од 40.000,00 динара, а оптужени Наранчић Здравко износ од 20.000,00 динара у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде под претњом извршења, а оптужени се обавезују и на плаћање трошкова кривичног поступка, чија ће висина бити одређена накнадно посебним решењем.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени **СЕ УПУЋУЈУ** на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.ж

Седите.

Оптужницом Тужилаштва – Тужитељства Босне и Херцеговине, Посебно одељење за ратне злочине број Т20 0 КТР30006572 13 од 31.12.2013. године, потврђена дана 07.01.2014. године, а преузета и уређена оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО-4/17 од 26.12.2017. године, оптуженом Јоји Плавању је стављено на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а оптуженом Здравку Наранчићу извршење наведеног кривичног дела у помагању у вези члана 24 КЗ СРЈ.

Оптуженима је оптужницом Тужилаштва за ратне злочине стављено на терет да су ово кривично дело извршили за време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио између оружаних формација на страни Српског, Бошњачког и Хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године, као припадници Војске Републике Српске, кршили правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и члана 147 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ објављеној у „Службеном листу ФНРЈ“ број 24/50), на тај начин што су у првој половини августа 1992. године у поподневним часовима у Основној школи „Петар Кочић“ Општина Босанска Крупа, у којој је оформљен војни затвор, а у просторијама ове школе држани су затворени цивили припадници бошњачког народа са подручја општина Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, оптужени Плавањац Јоја лишио живота [REDACTED]

цивиле припаднике бошњачког народа, које су називали група „ЈОКС“, пуцајући у њих из аутоматске пушке након што су откључана и отворена врата просторије у којој су били затворени, а након тога лишио живота и цивила припадника бошњачког народа [REDACTED], који је по наређењу изашао из друге просторије у којој су били затворени и други цивили припадници бошњачког народа, кога је одвео у физкултурну салу школе и у њега пуцао из аутоматске пушке, након чега је напустио просторије школе, а оптужени Здравко Наранчић да је као припадник чете Војне полиције 11. Крајишке лаке пешадијске бригаде за време док је обављао дужност стражара у овом затвору, свесно омогућио и помогао оптуженом Плавањац Јоји да изврши убиства наведених цивила, тако што је најпре кључем који му је био поверен као стражару откључао улазна врата школе и омогућио да у просторије затвора уђе наоружан аутоматском пушком оптужени Плавањац Јоја, а затим да је отворио врата просторије у којој су били затворени цивили припадници бошњачког народа такозвана група „ЈОКС“ које је оптужени Плавањац Јоја лишио живота пуцајући у њих из аутоматске пушке, а након тога заједно са оптуженим Плавањац Јојом отишао до друге просторије затвора у којој су били затворени цивили бошњачке националности и након што је откључао и отворио врата ове просторије гласно затражио да изађе [REDACTED], кога је по изласку из просторије оптужени Јоја Плавањац одвео у физкултурну салу школе где је у њега пуцао из аутоматске пушке и лишио га живота, а затим оптуженом Плавањац Јоји омогућио да несметано изађе из затвора и просторија школе „Петар Кочић“.

Оптужени Јоја Плавањац и оптужени Здравко Наранчић испитани у истражном поступку пред замеником тужиоца за ратне злочине, на припремном рочишту и на главном претресу, изјаснили су се да нису извршили кривична дела за које су оптужени.

У овом кривичном поступку биле су неспорне одлучне чињенице:

-да се у време овог догађаја водио немеђународни унутрашњи оружани сукоб на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, који је трајао у периоду од 1992. године до 1995. године.

Оптужени нису оспоравали да су у време овог догађаја били припадници Војске Републике Српске, оптужени Јоја Плавањац припадник 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, оптужени Здравко Наранчић припадник Војне полиције 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, а затим и стражар у импровизованом војном затвору основаном у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у коме су били притворени цивили бошњачке националности.

Оптужени нису оспоравали да је у време овог догађаја у затвору који се налазио у основној школи “Петар Кочић” на територији општине Босанска Крупа били затворени припадници бошњачког народа са подручја општине Босанска Крупа, Сански Мост и Бихаћ, да је у једној од притворских просторија био затворен са другим припадницима бошњачког народа [REDACTED] из села Јасенице, а да је у једној од притворских просторија било затворено десет младића припадника бошњачког народа, које су називали припадницима такозване групе “ЈОКС”, с тим што је оптужени Здравко Наранчић тврдио да су приликом хапшења они били наоружани и у униформама.

Оптужени Јоја Плавањац није оспоравао да је затвор био закључан и да је он тада дошао наоружан аутоматском пушком и да су у овом затвору била смештена лица припадници бошњачког народа, наводећи да су тада то били цивили и лица у униформама који су похватани у дубини територије.

Оптужени Јоја Плавањац није оспоравао да се у време извршења кривичног дела налазио у затвору формираном у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи, а током поступка се бранио да је у овај затвор тада дошао на молбу свог оца да га одвезе јер има сазнања да је у овом затвору притворен [REDACTED], убица његове мајке, да је све цивили наведене у диспозиву ове пресуде лишио живота његов сада покојни отац [REDACTED], а не он, а да ни он ни стражар у затвору оптужени Наранчић Здравко нису били у могућности да његовог оца у томе спрече. Ове наводе одбране оптуженог Плавањац Јоје током поступка је у исказу датом у истрази и непосредно на главном претресу потврдио и оптужени Наранчић Здравко.

Ове наводе оптужених суд је оценио као неистините и исконструисане од стране оптуженог Плавањац Јоје у циљу избегавања своје кривичне одговорности, а оптуженог Наранчић Здравка у циљу олакшања процесног положаја оптуженог Плавањац Јоје, а тиме и свог процесног положаја.

Ово са разлога што су ови наводи одбране оптужених у супротности са изјавама сведока испитаних, најпре, пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ, [REDACTED]

[REDACTED], исказом сведока [REDACTED] на записнику пред истражним судијом Кантоналног суда у Бихаћу, исказима сведока [REDACTED], датим на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ, исказом сведока [REDACTED] датом на записнику пред Тужилаштвом БиХ у Сарајеву, од којих нико у својим исказима не помиње оптуженог [REDACTED] као актера овог догађаја. Сви наведени испитани сведоци тврдили су у својим исказима да су након овог догађаја чули да је убиства притворених цивила бошњачког народа у затвору у школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи извршио оптужени Јоја Плавањац и да се у вези са овим убиствима ни једно друго име није спомињало. Из датих исказа сведока – очевидаца овог догађаја, а тада притвореника овог затвора [REDACTED], утврђено је да су лично видели и чули оптуженог Јоју Плавањаца након што су се отворила врата просторије у којој су се налазили заједно са сада покојним [REDACTED], када су видели да на вратима стоји и држи кваку оптужени Здравко Наранчић, а поред њега на вратима стоји оптужени Јоја Плавањац по њиховом опису зајапурен у лицу, са брковима, у униформи, заврнутих рукава и наоружан, а према изјавама ових сведока оптужени Јоја Плавањац је сада покојном [REDACTED] наредио да изађе.

Обзиром на дате међусобно сагласне исказе наведених сведока очевидаца овог догађаја који су својим исказима потврдили да је убиства у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи извршио оптужени Плавањац Јоја, а не његов отац [REDACTED], да су ови наводи сведока очевидаца међусобно сагласни и са наводима исказа сведока [REDACTED] у време овог догађаја припадника Војне полиције Војске Републике Српске на подручју Босанске Крупе који је сам био стражар формираног затвора у Основној школи „Петар Кочић“, а који је у датом исказу потврдио да он тада

није био на дужности али да је чуо да је та убиства извршио Јоја Плавањац са разлога што је дошао у затвор да тражи убицу своје мајке, а пошто истог није пронашао побио је затворене цивиле, наводима исказа сведока [REDACTED] који је у време овог догађаја био на функцији ратног председништва и функцији председника СО Босанска Крупа који је у свом исказу потврдио да је од свих лица са којима је разговарао сазнао да је злочин у војном затвору у Основној школи „Петар Кочић“ извршио Јоја Плавањац припадник Крупске бригаде по чину резервни капетан, да му је Здравко Наранчић тада војни полицајац који је обезбеђивао затворенике отворио врата затвора и врата просторија у којима су та лица била затворена, да је он лично знао [REDACTED] као доброг човека који је био пријатељ са [REDACTED] и врло честит човек и да је био љут на сина што је [REDACTED] убио, исказом сведока [REDACTED] у време овог догађаја командира једног од водова чете Војне полиције чији је основни задатак био обезбеђивање затвора формираног у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи и других објеката у граду који је потврдио да има посебна сазнања да је Јоја Плавањац дошао у школу да тражи лице које је убило његову мајку, а обзиром да га није пронашао у школи да је побио неке од затворених цивила, да се након овог догађаја причало да је те људе побио Јоја Плавањац који по његовим сазнањима није лишаван слободе за наведена убиства, а у време када се о томе почело причати а и касније није се спомињало ничије друго име које би се доводило у везу са овим убиствима у Основној школи „Петар Кочић“ изузев имена Јоје Плавањца. И сведок [REDACTED] у време овог догађаја начелник Штаба и заменик команданта 11. Крупске лаке пешадијске бригаде, а по сопственој изјави кум оптуженог Јоје Плавањца са којим је пре рата радио у општинском штабу Територијалне одбране Босанска Крупа и био претпостављени оптуженом Јоји Плавању, а који познаје и његовог оца [REDACTED] који је радио као болничар у амбуланти у Јасеници је потврдио да је приликом сведочења у кривчином поступку пред судом БиХ чуо од људи из Босанске Крупе да је Јоја учествовао у убиствима у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи када је убијено једанаест затвореника, а претходно је у исказу датом у истражном поступку детаљно описао понашање оптуженог Јоје Плавањца у канцеларији команданта бригаде [REDACTED] када је по позиву команданта након овог догађаја у августу месецу 1992. године дошао у канцеларију команданта где је затекао оптуженог Јоју Плавањца да је исти изгледао још потиштеније и јадније него после убиства своје мајке које се догодило неколико дана пре тога, да је он од команданта [REDACTED] тада сазнао шта се догодило у војном затвору у Босанској Крупи, да постоји сумња да је Јоја повезан са овим догађајем, да је командант желео да обави разговор са Јојом али да Јоја иако је у то време обављао дужност командира команде стана у Штабу бригаде одбијао разговор без његовог присуства, а на његово питање шта се догодило, да је само кратко једва разумљиво неколико пута поновио „[REDACTED]“, да су се тада у канцеларији команданта задржали пола сата, а да ни командант [REDACTED] ни Јоја ни у ком контексту нису поменули Јојиног оца [REDACTED]. Овај сведок је навео и да је после овог догађаја Јоја и даље био на списку Крупске бригаде али да те послове више није обављао.

Суд је налазећи да су измењени искази сведока на главном претресу [REDACTED] који је на питање браниоца оптуженог Јоје Плавањца изјавио да је много касније, али се не сећа када, кружило име оца Јоје Плавањца, а не само Јојино, да је чуо да је и [REDACTED] био ту или није био, не зна, сведока [REDACTED] који је на главном претресу изјавио да је из прича мештана чуо да су са Јојом у затвору у Основној школи тада били његов покојни отац и чак и стриц, да су сва тројица ишли, да је пред суђење пред судом БиХ у предмету против [REDACTED] чуо и верзију по

којој је [REDACTED] пуцао у [REDACTED], да се сећа да је неко од сведока помињао и [REDACTED], наводи исказа сведока [REDACTED] који је супротно претходним наводима исказа на главном претресу изјавио да је касније чуо да је наводно у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи тада био и отац Јоје Плавањца покојни [REDACTED], неистинити и накнадно исконструисани у циљу олакшања процесног положаја оптуженог Јоје Плавањца посебно имајући у виду да је сведок [REDACTED] на питање председника већа изјавио да не зна од кога је чуо да је у овом затвору тада био присутан и отац Јоје Плавањца и потврдио да у свему остаје при изјави коју је дао надлежним органима БиХ, да је сведок [REDACTED] дао за измену свог исказа суду неприхватљиво образложење да у претходно датом исказу пред Тужилаштвом није тако изјављивао јер тада није био ту и није га занимало, да у време догађаја он није био присутан на лицу места и да не може дати одговор на питање да ли је и [REDACTED] био присутан у затвору у Основној школи „Петар Кочић“, да је то чуо али да он није био присутан и да не може дати одговор, да су једни причали да је био оптужени Јоја, а други да је његов отац, а да он не зна. Није могао да се изјасни ни када је чуо да се спомиње отац Јоје Плавањца у вези убиства у Основној школи „Петар Кочић“. Сведок [REDACTED] није могао да именује ниједно лице од кога је сазнао да је тада у затвору у Основној школи био и отац оптуженог Јоје Плавањца осим што је указао да то није говорио командант [REDACTED], нити је чуо да је тако нешто помињао било ко из војске, да у његовом присуству то није изјавио нико од сведока у поступку пред Судом БиХ, да је то чуо од људи али да никог не може да именује. Сведок [REDACTED] је описао Јојину нарав као пргаву, да може напрасно да доноси одлуке, да је знао бити агресиван и да је због такве његове нарави евакуисана цела фамилија [REDACTED] са места у коме је живела из страха да јој Јоја Плавањац нешто не учини.

Ни сведоци [REDACTED] и [REDACTED] који су на предлог браниоца оптуженог Наранчић Здравка, адвоката Јасминке Кузовић испитани на главном претресу нису недвосмислено ни категорично потврдили наводе оптужених Јоје Плавањца и Наранчић Здравка да је убиства цивила бошњачке националности у Основној школи „Петар Кочић“ извршио отац Јоје Плавањца, а не оптужени Јоја Плавањац, обзиром да је сведок [REDACTED] најпре тврдио да је чуо чаршијске приче да је то учинио Јојин отац, да се причало о капетану Јоји и његовом оцу да су они направили нешто, а затим је објаснио да нема о томе нека конкретна сазнања, да се у овом затвору о томе није причало, нити је било шта о томе чуо од Здравка Наранчића, а на питање браниоца оптуженог да ли се име оца Јоје Плавањца спомињало у чаршијским причама изјавио је да се не сећа детаља и да ли се његово име у тим причама спомињало, да су све то била само нагађања из кафанских прича, а да он не може да се сети ниједног имена било ког лица од којих је чуо да то урадио отац Јоје Плавањца, нити се сећа да ли су то причали мештани или припадници војске и полиције јер је у то време био млад, није познавао људе и није га то посебно занимало, а сведок [REDACTED] је изјавио да је касније чуо да се причало за неког [REDACTED] да је ту дошао, али да су неке чаршијске приче.

Обзиром на дате исказе свих испитаних сведока током овог поступка, имајући у виду и околност да су оптужени Плавањац Јоја и Здравко Наранчић у датим одбранама током поступка били контрадикторни и недоследни, посебно описујући понашање и преузете радње оца Јоје Плавањца, [REDACTED] у затвору у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи у време овог догађаја, као и у односу на остале одлучне чињенице суд је одбио као сувишан доказни предлог браниоца оптуженог Јоје

Плавањаца да се на главном претресу испитају у својству сведока [REDACTED]

[REDACTED], углавном блиски рођаци, пријатељи или познаници оптуженог Јоје Плавањаца који према наводима одбране нису очевици догађаја који је предмет овог кривичног поступка на околност да им се сада покојни [REDACTED] после овог догађаја поверио да је ово кривично дело извршио он, а не оптужени Јоја Плавањац, налазећи да би позивање и испитивање ових сведока довело до непотребног одуговлачења овог кривичног поступка посебно имајући у виду да је оптужени Јоја Плавањац на главном претресу изјавио да је његов отац преминуо 1999. године али да никада са њим није проговорио о том догађају иако је он настојао да о томе разговарају, као и наводе исказа сведока [REDACTED], иначе кума оптуженог Јоје Плавањаца да се са оптуженим Јојом Плавањцем у Јасеници виђао, а да о догађају у војном затвору у Босанској Крупи Јоја му никада ништа није причао, нити га је он о томе питао јер није желео да искомпликује односе са Јојом, да је на молбу оптуженог Јоје Плавањаца и његове супруге његова породица прихватила да током 1995. године кумује крштењу њиховог сина [REDACTED], да су односи његове породице са Јојом Плавањцем били коректни све до момента када је он сведочио пред Судом БиХ у предмету „Кличковић Гојко и други“ у коме се између осталог помињао и злочин извршен у Основној школи „Петар Кочић“ у Босанској Крупи где је убијено једанаест затвореника, а са којим се у везу доводио Јоја Плавањац, да је и при последњем сусрету са оптуженим Јојом Плавањцем у Обреновцу у Србији Јоја Плавањац према њему био резервисан и да му је указао да је то стога што је сазнао за његово сведочење пред Судом БиХ. Са истих разлога као сувишан и усмерен на одуговлачење кривичног поступка одбијен је и предлог браниоца оптуженог Јоје Плавањаца да се изведе доказ психијатријским вештачењем оптуженог Јоје Плавањаца на околност стања његове свести на дан 03.08.1992. године обзиром да му је три дана раније убијена мајка и да је његов отац извршио ова убиства, какве су биле његове умне и физичке способности у том тренутку да реагује и да евентуално спречи свог оца у извршењу кривичног дела.

Обзиром да је претходно донета пресуда овог суда укинута решењем Апелационог суда у Београду Одељења за ратне злочине Кж-По2 3/20 од 22.09.2020. године са разлога што је по мишљењу Апелационог суда у Београду Одељења за ратне злочине било места да се пре доношења коначне одлуке усвоји предлог одбране оптуженог Плавањац Јоје и испитају наведени сведоци предложени од стране браниоца оптуженог Плавањац Јоје, а овом суду дат налог да се у поновном поступку ови сведоци испитају и брижљивије размотри предлог одбране да се обави психијатријско вештачење оптуженог Плавањац Јоје на околност његове урачунљивости у време извршења кривичног дела, суд је поступио по примедбама и налозима Апелационог суда у Београду из решења Кж1-По2 3/20 од 22.09.2020. године и испитао је у својству

[REDACTED], чије испитивање је предложио бранилац оптуженог Јоје Плавањаца, на околност да им се отац Јоје Плавањаца, сада покојни [REDACTED] после предметног догађаја поверио да је ово кривично дело извршио он, а не оптужени Јоја Плавањац, али је након брижљиве оцене њихових исказа оценио да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари а са следећих разлога:

Наиме, оно што је по оцени суда заједничко свим исказима наведених сведока јесте чињеница да тврде да им се [REDACTED] поверио да је убио невинне људе у школи у Босанској Крупи, без навођења било каквих ближних детаља тог догађаја, да га

нико од ових сведока ништа ближе о томе није питао, да са Лазом никада више нису разговарали о овом догађају, да ни пре ни након што је покренут кривични поступак против оптуженог Јоје Плавањца у Босни и Херцеговини нико од ових сведока, па чак ни сведок [REDACTED], по занимању инспектор за сузбијање криминалитета, није пријавио надлежним државним органима ни у Босни и Херцеговини ни у Србији да им се [REDACTED] наводно поверио да је то кривично дело заправо извршио он, а не Јоја, иако су сви ови сведоци били у добрим односима са Јојом Плавањцем, а сведоци [REDACTED] су са њим и у сродству, а сви су као просечно образовани и информисани грађани били свесни да је њихова грађанска дужност да пријаве извршење овог тешког кривичног дела, чије непријављивање повлачи и кривичну одговорност, а чега је посебно био свестан сведок [REDACTED], по занимању инспектор на сузбијању криминалитета.

Карактеристично и заједничко за све исказе сведока [REDACTED] је по оцени суда и то да нико од ових сведока није Јоји Плавањцу саопштио да им се [REDACTED] поверио о овим убиствима, све док против Јоје Плавањца није покренут кривични поступак иако су, по сопственом навођењу, са њим у сродству, у добрим су односима и у међувремену су се са њим виђали, с тим што је исказ сведока [REDACTED], везано за ову околност недоследан и противречан у том делу, обзиром да је најпре изјавила да јој је о томе да јој је [REDACTED] поверио да је убио невинне људе Јоји Плавањцу испричала 2015. године, након што је сазнала да је против Јоје покренут кривични поступак, да би потом изјавила да је Јоји то испричала 1998. године, а након тога је навела да је Јоји то испричала када је избегао у Србију (1995 године), да би поново на крају изјавила да је Јоји то испричала тек након што је сазнала да се против њега води поступак у Босни (2015. године).

Супротно наводима исказа ових сведока, оптужени Јоја Плавањац се на главном претресу изјаснио да су му на сахрани његовог оца који је преминуо 30. или 31. октобра 1999. године, рођаци, пријатељи и познаници рекли да им се његов отац раније поверио о догађају и рекао шта се заправо догодило, да је за догађај знала његова породица, снаја његовог покојног брата и да је вероватно од ње сазнала и његова супруга.

Сведок Нада Војиновић у свом исказу је навела да јој је сада покојни [REDACTED] испричао да је његову супругу убио комшија са презименом [REDACTED], а чије име јој није познато, да су је сахранили након два дана и да је он након тога отишао у Босанску Крупу у школу тражећи [REDACTED] и да је тамо убио невинне људе, да јој ништа детаљније о том убиству није рекао, као и да заправо и не зна шта се Јоји Плавањцу ставља на терет у овом кривичном поступку, а није могла да да ниједан логичан одговор на питање на основу чега онда закључује да се против оптуженог Јоје Плавањца води поступак баш за та убиства за која јој се [REDACTED] поверио да их је извршио.

Околности под којима се [REDACTED] наводно поверавао сведоцима су по оцени суда крајње неживотне и мало вероватне, а наиме сведок [REDACTED] наводи да јој се [REDACTED] о томе да је убио више невинних људи поверио у погребним колима, док су превозили посмртне остатке њеног оца до места покопа, сведок [REDACTED], некадашњи комшија Јоје и [REDACTED], тврди да се [REDACTED] о извршеном убиству поверио његовом сада покојном брату на сахрани њиховог оца, коју је [REDACTED] случајно уочио крећући се путем поред гробља, да је свратио да

изјави саучешће и да је након што је покојник спуштен у гроб његовом сада покојном брату рекао: „Побио сам их а нисам требао“, након чега је напустио гробље и наставио пут својим возилом. Сведок [REDACTED] наводи да је [REDACTED], који му је пре рата био комшија у Босни, након двадесет година од последњег виђења први и последњи пут срео на аутобуској станици препуној избеглица у Сремској Митровици у лето 1995. године, тако што [REDACTED] излази из аутобуса пуног избеглица, што је и сам био, да му се тада, иако никада нису били блиски, поверио да је убио невине људе у Босанској Крупи, да том приликом нису разговарали ни о томе где је и како је Јоја, кога сведок познаје из детињства, обзиром да су били комшије и да су ишли у исту основну школу, да чак не пита [REDACTED] ни код кога ће бити смештен у Београду, да се [REDACTED] потом поздравља са њим и да се враћа у аутобус којим одлази за Београд, а сведок наводи да не зна ни зашто је [REDACTED] уопште изашао из аутобуса на тој станици у Сремској Митровици, обзиром да му је одредиште био Београд.

Надаље, исказима свих наведених сведока заједничко је и то да се њихова веродостојност не може проверити, обзиром да сви наводе да се [REDACTED] о овим убиствима поверавао или у присуству лица која су у међувремену преминула, или у присуству њима непознатих лица која нису у могућности да именују, или да су сигурни да осим њих и лица која су у међувремену преминула, нико други није могао да чује то што им је [REDACTED] поверио. С тим у вези, сведок [REDACTED] је изјавила да се [REDACTED] о томе да је извршио ово убиство поверио њој и њеном сада покојном супругу [REDACTED] 1995. године када је био код њих у посети и то при јутарњој кафи којој нико осим њих троје није присуствовао, док су њихова тада мала деца спавала и нису ништа могла да чују, сведок [REDACTED] наводи да јој се [REDACTED] о томе да је побио невине људе у Босанској Крупи поверио у погребним колима, док су превозили посмртне остатке њеног оца до места покопа, да са њима том приликом није био нико осим њој непознатог и мрзовољног возача погребног возила, који по њеном мишљењу сигурно није чуо ништа од овога што јој је [REDACTED] испричао, сведок [REDACTED] наводи да се [REDACTED] о убиству поверио његовом сада покојном брату на сахрани њиховог оца, којом приликом су се [REDACTED] и његов сада покојни брат мало издвојили од осталих, тако да их нико осим њега није могао чути, сведок [REDACTED] је изјавио да му се [REDACTED] о овом убиству поверио на аутобуској станици препуној избеглица у Сремској Митровици, али да никога од тих људи који су томе присуствовали не познаје и не може да именује, као и да нико од тих људи није реаговао на било који начин на ту изјаву [REDACTED] да је убио невине људе, сведок [REDACTED] је изјавио да се [REDACTED] о томе да је извршио ово убиство поверио његовом сада покојном оцу у његовом присуству за столом на ручку у Футогу код заједничког пријатеља, за којим је седело више људи, али да нико осим њега и његовог оца није могао да чује шта је [REDACTED] испричао, сведок [REDACTED] је изјавио да нико није био присутан када му се [REDACTED] поверио о овом убиству, сведок [REDACTED] је изјавио да се [REDACTED] о овом убиству поверио његовом покојном оцу у његовом присуству, када је био код њих у посети у Футогу, у ситуацији када нико осим њих тројице није био присутан, а да му је о томе да је ово убиство извршио [REDACTED] испричао и сада покојни [REDACTED] 1992. године, који је о томе имао сазнања од оптуженог Наранчић Здравка као и војници на линији, од којих ниједног није могао да именује.

Такође, искази ових сведока су међусобно противречни, у односу на околност да ли им је сада покојни [REDACTED] саопштио да је у школу „Петар Кочић“ у Босанској Крупи где је починио убиства отишао сам или са Јојом Плавањцем, па су са

тим у вези сведоци [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] на питање да ли им је [REDACTED] рекао да је Јоја том приликом када је извршио та убиства био са њим, изјавили да им је [REDACTED] рекао да је Јоја био присутан, обзиром да га је Јоја на његову молбу одвезао до те школе, да пронађе [REDACTED] који је убио његову супругу [REDACTED], док је са друге стране сведок [REDACTED] изјавила да јој је [REDACTED] рекао да је том приликом када је отишао у школу у Босанској Крупи био сам. С тим у вези, поставља се лочично питање, зашто би [REDACTED] поверавајући се овим сведоцима различито казивао у погледу чињенице да ли је критичном приликом у школу „Петар Кочић“ у којој је наводно лишио живота ове младиће отишао сам или заједно са својим сином, оптуженим Јојом Плавањцем.

Надаље, по оцени суда, нелогично је, неубедљиво и у крајњој линији неживотно, да је [REDACTED] о извршеним убиствима у школи у Босанској Крупи разговарао и поверавао се рођацима, пријатељима и бившем комшији кога није видео двадесет година и са којим никада није ни био близак, а да о томе никада након овог догађаја није разговарао са сопственим сином, оптуженим Јојом Плавањцем, са којим је био близак и са којим је наводно остао у добрим односима до краја живота.

Поред наведеног, за напоменути је да сведоци [REDACTED], [REDACTED] и Мирко Зорић, који су сродници оптуженог Плавањац Јоје и сада покојног [REDACTED], у својим исказима нису могли да потврде да су икада након рата на заједничким фамилијарним окупљањима видели заједно Јоју и [REDACTED], иако сви тврде да су њих двојица били у добрим односима. Ова околност је са друге стране, по оцени суда у складу са наводима исказа сведока [REDACTED] из претходног поступка, који је навео да је [REDACTED] био врло честит човек и да је био љут на сина Јоју што је убио [REDACTED], који је био његов пријатељ.

Са друге стране, сви сведоци – оштећени, чије је исказе суд из већ наведених разлога прихватио као веродостојне, доследно тврде да на дан извршења кривичног дела у импровизованом затвору у школи „Петар Кочић“ није био присутан [REDACTED], да нису чули да је ико и поменуо његово име у затвору тог дана, а да су на вратима просторија у којима су били затворени као и у дворишту затвора кроз прозор видели оптуженог Јоју Плавањаца, чији изглед су до детаља описали, да чак ни сведок [REDACTED], који је кум оптуженог Јоје Плавањаца, у свом исказу датом у претходном поступку ниједном речју није поменуо да се за извршење овог кривичног дела везује име [REDACTED].

Због свега напред наведеног, суд није прихватио исказе сведока [REDACTED], налазећи да су исти нелогични, неуверљиви, контрадикторни међусобно и у вези са одбраном оптуженог Јоје Плавањаца и усмерени на помагање оптуженом Јоји Плавањцу у избегавању кривице за учињено кривично дело, пребацивањем кривице на свог оца који је преминуо, а која чињеница је сведоцима сигурно била позната, а наведени сведоци по оцени суда свакако имају интерес да олакшају процесни положај оптуженог Јоје Плавањаца, будући да се ради о његовим сродницима, бившим суседима и пријатељима.

Суд је поступајући по налогу Апелационог суда у Београду из решења Кж1-По2 3/20 од 22.09.2020. године, у делу у којем му је наложено да брижљивије оцени доказни предлог браниоца оптуженог Јоје Плавањаца, адвоката Александра Ивковића, да се у

доказном поступку обави психијатријско вештачење од стране вештака оптуженог Јоје Плавањца, на околност стања његове свести у моменту критичног догађаја 03. августа 1992. године, имајући у виду да му је три дана пре тога убијена мајка и да је његов отац урадио то што је урадио, какве су биле његове умне и физичке способности у том тренутку да реагује, да евентуално спречи, конкретно на околности његовог психичког стања у том тренутку када се одиграо предметни догађај, налазећи да је овај предлог сувишан, обзиром да оптуженом Јоји Плавањцу оптужницом није стављено на терет да није спречио [REDACTED] да изврши предметно кривично дело, нити је суд након поновљеног доказног поступка и утврђивања чињеничног стања прихватио одбрану оптуженог Јоје Плавањца да је предметно кривично дело извршио његов отац, [REDACTED], па суд налази да би психијатријско вештачење оптуженог на наведене околности само водило даљем непотребном одуговлачењу овог кривичног поступка, а не би довело до бољег разјашњења стања ствари, обзиром да је чињенично стање у потпуности утврђено.

Обзиром да се нису измениле околности које се односе на правну квалификацију и одлуку о кривичним санкцијама оптужени Плавањац Јоја је оглашен кривим за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, а оптужени Здравко Наранчић је за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у помагању у вези члана 24 КЗ СРЈ осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

Висина паушала одмерена је сразмерно сложености и дужини трајања овог кривичног поступка, као и личним и материјалним приликама оптужених, а одлука о трошковима кривичног поступка биће донета накнадно обзиром да у моменту пресуђења суд није поседовао све податке за доношење ове одлуке.

Оштећени су за остваривање имовинско-правног захтева упућени на парницу обзиром да током овог поступка нису определили висину имовинско-правног захтева.

Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Београду у року од 15 дана, а преко овог суда.

Да ли неко захтева продужење рока за изјављивање жалбе?

Адвокат Александар Ивковић: Судија, адвокат Александар Ивковић. Ја захтевам продужење рока.

Председник већа: Добро. Само Ви?

Адвокат Јасминка Кузовић: Адвокат Јасминка Кузовић бранилац окривљеног Наранчић Здравка. Такође тражим продужење рока.

Председник већа: Добро, остали браниоци?

Адвокат Александар Лазаревић: Па, исто мислимо, то је заједнички став одбране.

Председник већа: Добро.

Констатује се да браниоци оптуженог Плавањац Јоје адвокат Александар Ивковић, Александар Лазаревић и Павле Гмитровић, као и бранилац оптуженог Наранчић Здравка захтевају продужење рока за израду жалбе, те СЕ ОДОБРАВА продужење рока на рок од 30 (тридесет) дана.

Довршено у 14,19 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА